

RÓNAI-BALÁZS ZOLTÁN

Éji 1.

Eljött az éj,
s az utcalámpa nagy varázsa: vén
akácunk lombja égi lett,
széttérül derengve, mint a sarki fény.
Minden halovány,
főképpen én.
Most érezni igazán,
a beépített sejthalál
hogy munkál: a hús,
a csendben, hogy él.

A műhelyudvaron

(Kőbánya, dél)

Sűrűn, összevissza álltak,
üresjáratban, az autók.
A ködnek füstszaga volt.
Betonra vert kipufogókormot
pillézett szürkén a hó.
A munkások arctalan matattak
nyirkos szófoszlányaik közt.
Az alkony már minden színt kioltott.

Éji 2.

A néptelen Rózsa utca mélyén,
mint elgémberedett bogár,
böcörgök én, az egy élőlény,
oly lent, mit nem mutat szonár.

A fák múltó hegyére görbül
a fagy, ritkás fátyol mögött.
Lomhán az éj nagy marka szűkül,
pillepalack falnak zörög.

Horzsos lépéseimben érzem
a magasság borzasztó kanyonfalát.
Csillagtűk között, az égen
utasszállító pislog át.